

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Vniuersa Theologia Scholastica, Speculatiua, Practica

Ad methodum S. Thomæ, quatuor Tomis comprehensa

Tanner, Adam

Ingolstadii, 1626

Dubium I. Quid nomine Trinitatis, personæ, hypostasis, subsistentiæ, Vsiæ
& Essentiæ in diuinis intelligatur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72856](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72856)

trinitarios hæreticos, novos ac veteres controuersa sunt, rem omnem ad pauciores quæstiones reuocare; & quidem initium faciendo, non à processione diuinarum personarum, ut fecit S. Thomas, sed ab ipsis personis diuinis; cum persona diuina secundum se multò notiores sint, quàm earum processio; adeò ut doctrina de ipsis personis quasi fundamentum esse debeat eorum, quæ tum de processione earundem, tum aliis de rebus ad SS. Trinitatem spectantibus, magna ex parte Scholastico discursu potius eruantur, quàm aperte in scriptura traduntur.

Quatuor igitur quæstionibus materiam de sanctissima Trinitate totam comprehendemus. I. De Personis diuinis, earumque numero, similitudine, æqualitate, identitate, ordine & perfectione, secundum se & in genere. II. De processione seu origine diuinarum personarum. III. De Relationibus, notionibus, originibus, seu actibus notionalibus ac proprietatibus personarum, & constitutione earundem. IV. De personis singulis in specie. Agit verò S. Thomas de hoc argumento non tantum in summa loc. cit. sed etiam contra gentiles lib. 4. & alibi: uti & ex Patribus S. Hilarius libros duodecim; Ambrosius libros tres; Augustinus libros quindecim; Basilius libros quinque contra Eunomium; Richardus Victorinus libros sex, & alii alios de eodem argumento scripsere.

QVÆSTIO I.

De personis diuinis, earumque numero, similitudine, æqualitate, identitate, ordine & perfectione, secundum se & in genere.

S. Thomas I. p. q. 29. 30. 31. 32. 39. & 42.

Absoluetur hæc quæstio octo dubitationibus. I. Quid nomine Trinitatis, Personæ, Hypostasis, Subsistentiæ, vsq; & essentiæ in diuinis intelligatur. II. Quâ ratione Trinitatis mysterium à nobis in hac vitâ cognoscatur; an etiam naturali ratione, & euidenter. III. Quot sint Personæ diuinæ. IV. Quâ ratione dissoluendæ sint obiectiones, contra Sanctissimæ Trinitatis mysterium pugnantes. V. Quâ ratione vocula & ratio personæ communis sit omnibus personis diuinis; & de singulis prædicetur. VI. An præter tres subsistentias & hypostases personales, sit in Deo subsistentia quædam absoluta, non personalis; & communis omnibus tribus personis. VII. Quâ ratione diuinæ personæ se habeant ad Essentiã, & quomodo tum de utrisque inter se comparatis; tum vniuersim de his, quæ pertinent ad vnitatem & pluralitatem in Deo, loquendum sit. VIII. An & quomodo diuinæ personæ sint inter se æquales, similes, & in se mutuo existentes, adeoque vnum. Oporteret quidem hic agi etiam de formali constitutiuo diuinarum personarum; sed quia res hæc supponit cognitionem relationum & notionum, necessariò in quæstionem tertiam differenda est.

DVBIVM I.

Quid nomine Trinitatis, personæ, hypostasis, subsistentiæ, vsq; & essentiæ in diuinis intelligatur.

S. Thom. I. p. q. 29. n. 4.

3 **V**Tiante cuiuslibet rei tractationem, supponendum est tum quid nominis, seu notio nominum, quibus in eâ re explicandâ vtendum est; tum etiam genus cognitionis, quo in eâ re cognoscendâ versamur: ita hæc duo etiam prius, quàm arcani & ineffabilis huius mysterii explicationem aggrediamur, totidem dubiis, quasi prolegomeni alicuius loco, breuiter à nobis declaranda sunt; licet S. Thomas locis citatis hanc rem ipsi Tractationi non præposuerit, sed immiscuerit.

Quod igitur ad primum attinet, Notandum primo, quod Græcis dicitur *τριάς*, latinè *Trinitatem* dici, vocabulo non quidem Ciceroniano, sed Ecclesiastico. Quod tamen si ex vi nominis, quarumlibet rerum ternarium numerum significet, Ecclesiastico tamen loquendi vsu, cum absolute proferatur, singularem illum ac incomprehensibilem diuinarum personarum ternarium, adeoque ineffabile Trinitatis mysterium designat, quo tres sunt in Deo personæ, & vna numero simplicissima essentia seu natura, vt bene explicauit S. Thomas quæst. 3. 1. artic. 1. Vbi etiam notat, quamuis Deus dicatur *Trinus*; non tamen vocari posse *triplicem*, quia nimirum hæc vox compositionem, & diuersitatem rei secundum idem nomen significat: nec etiam aut naturam Dei, aut Trinitatem ipsam vocari posse *trinum*; quia nec natura, nec Trinitas in Deo multiplicatur. Quare Augustinus lib. 6. de Trinit. cap. 7. *Nec quoniam Trinitas est, inquit, ideo triplex putandus est: alioquin minor erit Pater solus, aut Filius solus, quam simul Pater et Filius.*

Quamquam Vasquez disp. 131. num. 16. existimat, nihilominus rectè dici posse, *triplicem in Deo personam, & duplicem emanationem*; sicut etiam loquitur S. Thomas quæst. 10. de potent. artic. 2. Et vulgari loquendi vsu, eoque non alieno à latinæ linguæ authoribus, sæpe dicimus, duplex, triplex. &c. pro duobus, tribus, &c. etsi fortasse minus proprie.

4 Sed & huic ipsi voci *Trinitas* singulæ nationes ac linguæ suam habent vocabulum respondens, eodem planè sensu & significatione. Quare profanè egit Lutherus, qui pro suo nouandi studio, Trinitatis vocem, si non mysterium ipsum exosus, de eâ uoculâ contemptim locutus est in maiore postillâ Conc. 1. dom. Trinit. & simul ex Litaniis germanicis submouit, & expunxit illam precandi formulam, *sancta Trinitas unus Deus miserere nobis*; tam paruum utique propitiæ habiturus S. Trinitatem, quàm parum illi se supplicem præstitit. Quod si cui latinitas cordi est, habet Tertullianum, Cyprianum, Arnobium, Hilarium, Ambrosium, Hieronymum, Augustinum, non solum optimos rectè sentiendi, sed etiam bene loquendi Magistros, qui frequenti vsu eam uocem latinitalis quodammodo iure donarunt.

Nec obstat, quòd in ipsâ Scripturâ sacrâ ea vox non reperitur. Nam & hoc in pleisque aliis uocibus sacris & doctrinalibus, puta *Incarnationis, Transsubstantiationis, Consubstantialitatis, &c.* accidit, quæ tamen optimo iure ac necessarîo, ad grauissima fidei nostræ mysteria, in Scripturis nihilominus tradita, vno uerbo significanda, ab Ecclesiâ fuerunt introducta. Et uerò semper licuit in vnaquaque discipli-

nâ, ad res ipsas commodè explicandas, nouare uocabula, quando uetera defuerunt. Quidni ergo hoc ipsum licuit Ecclesiâ, in doctrinâ fidei? vt bene etiam ostendit Athanasius in epistolâ de decretis Nicænæ Synodi, & in disputatione cum Ario Laodicæ habitâ, aduersus Arianorum importunitatem, reiciendum uocabulum Homouios.

Bene etiam S. Thomas hic quæst. 29. art. 3. ad 1. *Si de Deo, inquit, oporteret dici solum illa secundum uocem, quæ sacra scriptura de Deo tradidit, sequeretur, quòd nunquam in aliâ linguâ posset aliquis loqui de Deo, nisi in illâ, in quâ primo tradita est scriptura ueteri uel noui testamenti. Ad inuenienda autem noua nomina, antiquam fidem de Deo significantia, coegit necessitas disputandi cum hereticis. Nec hæc nouitas uitanda est, cum non sit profana, ut pote à Scripturarum sensu non discordans. Docet autem Apostolus, profanas uocum nouitates uitare. 1. Tim. ult. Ita S. Thomas,*

Notandum secundò, cum Trinitatis mysterium intrinsecè complectatur Trinitatem personarum, in uâ naturâ seu essentiâ diuinâ; necessarium esse, ad id mente concipiendum, uerbisque ritè exprimendum, compertam habere notionem eorundem uocabulorum, personæ, & naturæ, seu essentiæ; aliorumque idem significantium, quibus nunc Ecclesia in eiusdem mysterii significatione uti solet, qualia sunt, Hypostasis, Subsistentia, Substantia, Vsa, Homouios, seu Consubstantialis: præsertim cum, etsi quidem hoc mysterium semper in Ecclesiâ constantissimè creditum & propugnatum fuerit, vt ex omnibus symbolis liquet, attamen de nonnullis eiusmodi uocibus olim fuerit dubitatum: quarum proinde breuem explicationem hoc loco præmittere, necessarium uideretur.

Notandum igitur tertio, quod ad uocabulum *Persona* attinet, aliud esse, à quo nomen hoc desumptum est, aliud ad quod significandum est impositum. Nam vt ex Boetio lib. 3. de diuin. nat. notauit S. Thomas q. 29. a. 3. obiect. 2. & resp. ad eandem, nomen personæ uidetur traductum ex his personis, quæ in comœdiis, tragediisque; homines representabant. Persona enim dicta est à personando; quia concauitate ipsâ, maior necesse est, ut uoluar sonus. Græci uerò has personas *ὑπόκριται* uocant, ab eo, quòd ponantur in facie, atque ante oculos obtegant uultum. Quo modo etiam nunc dicimus, laruatos incedere personatos.

Hinc uerò translatione quadam, tum ad ceteras animi corporisue qualitates, quibus homines inter se differre solent; tum ad dignitates, quas in Repub. aut Ecclesiâ gerunt, significandas, idem uocabulum est traductum. Quo modo à Rhetoribus inter attributa personæ numerantur, esse studiosum aut militem; esse iracundum aut mitem; adolescentem aut senem; pulchrum aut deformem; diuitem aut pauperem. Et in Repub. gerere alius dicitur personam Consulis; alius Senatoris; in Ecclesiâ, Episcopi, aut Præpositi. &c. Deniq; ad intrinsecam & substantialem dignitatem, perfectionemq; ultimam naturæ intelligentis significandam, idem nomen Ecclesiastico maximè loquendi vsu, deriuatum est; quo modo à Boetio lib. de duabus naturis definitur: *Persona est rationalis (siue intelligentis) natura in diuina (hoc est, incommunicabilis) substantia.* Quæ definitio ab omnibus Theo-

logis (frustrâ dissentiente Scoto in r. d. 2. q. 1.) probata & recepta est, apud S. Thomam. q. 29. art. 1. eademq; notione idem nomen vsurpatur à latinis Patribus, uti & nomen græcum *πρόσωπον* apud Græcos. Neq; hoc sensu differt à *supposito*, nisi quod hoc latius patet, & naturæ cuiuslibet substantiali etiam non intelligenti competit.

7 Quare et si quidem nomen personæ, quantum ad id, à quo impostum est nomen, Deo non cōueniat; quâ de causâ etiam olim ex Græcis nonnulli personæ, seu *πρόσωπον* nomen in diuinis aliquantisper respuebant; rati nomen hoc officii seu dignitatis, nō substantiæ esse: tamen quantum ad id, à quo significandum præcipuè impostum est, Deo maxime cōuenit, ut rectè S. Thomas cit. q. 29. a. 3. ad 2. adeò ut de fide sit, personæ rationem, iuxta vltimū nominis significatum, propriè ac formaliter in Deo locū habere; uti ex SS. Patribus & positâ descriptione personæ, ac in primis ex symbolo Athanasii patet, in quo dicitur: *Alia est n. persona Patris; alia Filii, alia Spiritus sancti*. Quicquid temere Laurentius Valla lib. 6. elegantiarum cap. 34. contra cōmunem vsum Patrum & Conciliorum, personæ nomen referat ad solâ qualitatem, non ad substantiam; nec magis in Deo, quàm in bruto esse asserat; quasi ex æquo vtrisque; cōueniat. Quomodo verò hoc nomen personæ de tribus personis prædicetur; & quidnam in Deo directè & formaliter significet, inferius suis locis dicitur dub. 5.

Notandum quartò ex S. Thomâ q. 29. a. 2. sicut apud Latinos id, quo res quælibet secundum rationem nostram definitur, seu intrinsecè & essentialiter constituitur, vocatur *Natura* siue *Essentia*, aut etiam *Quidditas*, ita apud Græcos vocari *φύσις*, aut etiam *εἶδος*. Quare sicut indubitè Deo naturam & essentialitatem tribuimus, de qua disp. 2. q. 1. actum est, ita etiâ in Deo sine vllâ cōtrouersâ *εἶδος*, sicut & *φύσις* profitemur, ut rectè Damascenus lib. primo Infit. cap. 1. quicquid olim in Concilio Sirmiensis, & Ariminensi, Arriani nonnulli *εἶδος* non minus, quàm *hypostasis* voce abstinendum callidè censuerint; ut videlicet sublatâ vsuæ siue essentialitatis appellatione, discrimen pariter inter naturam & substantiam, seu personalitatem, in Deo auferrent, ut videre est apud Nicephorum. lib. 9. hist. cap. 99. & 44.

8 Vbi etiam ex Metaphysicâ suppono, personam quidem, uti & suppositum, non habere locum nisi in naturâ substantiali, at tamè differre à naturâ, siue ratione tantum & virtualiter (in diuinis) siue ex naturâ rei in creatis, uti ex mysterio Trinitatis & Incarnationis constat. Siquidem in omni substantiâ completâ & perfectâ tria considerari possunt re vel ratione distincta. Primum est ipsamet essentia siue natura per se spectata, quæ ut sic abstrahit ab vniuersalitate, & singularitate; potestq; adeò esse singularis aut vniuersalis: secundū est natura singularis & indiuidua; quæ præter naturam includit singularitatem, hoc est, ut verior habet Philosophia, gradum quendam seu differentiam indiuiduantem, quam etiam *hæcitate* vocant; quæ sit, ut ipsa pluribus inesse non possit, saltè multiplicata & diuisa in iis, quibus inest: licet adhuc esse possit saltè in vno, videlicet in supposito, quod perfectius sit, quâ ipsa. Tertiuū est ipsa persona, quæ iam perfecta & completa substantia est; & præter naturam singularem includit personalitatem siue

substantiam; hoc est vltimum quoddâ complementum intra latitudinem substantiæ, quo fit, ut natura singularis nō modò vna numero sit, nec possit inesse pluribus multiplicata & diuisa; sed et sit penitus incommunicabilis, ita ut nec vni quidè inesse possit; cum sit iâ in genere substantiæ vnde quaq; perfecta & cōpleta.

Notandum quintò, de vsu & significatione græcæ vocis *Hypostasis*, quæ ex vi nominis & substantiam, & substantiam significat, si præcisè etymon spectes, olim, occasione Arriani hæresis, magnâ inter ipsos et Orthodoxos Patres fuisse cōtrouerfam; ut videre est apud Socratem lib. 3. c. 7. & Nicephorū lib. 10. hist. cap. 15. & verò aliquam diu etiam in Ecclesiâ liberum fuisse. Catholico sensu, voce *Hypostasis* promiscuè uti, siue pro natura & essentia, siue pro persona, ut videre est apud Gregorium Nazianzenum Orat. 21. de laudibus Athanasii, & orat. 32. ad centum & quinque Episcopos, & apud Nicephorū lib. 10. c. 16.

Sed & S. Hieronymus circa eius vocis significationem & vsum anceps, epist. 57. ad Damascum, sub voce *hypostasis*, velut *sub melle*, *venenum* latere suspicatus (quandoquidem ut ipse aiebat, *tota secularium literarum schola, nihil aliud hypostasis, nisi s. ctav nouit*; quo sensu etiam quidam SS. Patres non tres, sed vnam in Deo hypostasin esse dixerunt) nil dubitauit vir doctissimus, S. Damasi Romani Pontificis, velut Iudicis cōtrouerfiarum fidei, supremam hac de re sententiam ac iudicium supplex exposcere: *Obtestor*, inquit, *Beatitudinem tuam, per Crucifixum, mundi salutem, per hominison Trinitatem, ut mihi epistolâ tuâ siue tacendarū, siue discendarum hypostasin detur auctoritas*. Simili dubitatione de eodem vocabulo hypostasis tenebatur etiam aliquando S. Augustinus lib. 5. de Trinit. c. 8.

Hoc verò tempore, & iam dudum olim, maxime post Concilium Chalcedonenſe act. 5. in secundâ fid. confels. & Ephesinum anathem. 2. & 4. res extra cōtrouerſiam posita est; & certum in Ecclesia, in hac quidem materia, ea voce nihil aliud significari, quàm suppositum, seu in natura quidem intelligente personam: ita ut quod persona in natura rationali seu intelligente, id prima substantia, res natura, suppositum, & hypostasis, in qualibet natura substantiali significent, ut rectè etiam S. Thomas hic q. 29. a. 2. Sicut ergo tres in Deo personas, ita tres hypostases, seu ut loquitur S. Hieronymus, tria *enypostata*, sine vllâ prorsus dubitatione confitetur Ecclesia, ut videre est apud Basilium epist. 43. Gregorium Nyſſenum libello de differ. vsuæ & hypostasis, Damascenum loco citato, & lib. 3. de fid. cap. 3. & 6. & ipsum etiam Hieronymum in exposit. fid. ad Damascum. Quo sensu iam dudum etiam antea legebatur apud S. Dionysiu cap. 1. & 3. de diuin. nom. & apud Iustinum in confels. Trinit. 8. & lib. quæst. gent. q. 17.

Eundemque sensum apud Latinos habet vocula *Subſtētia*, ut notauit S. Thomas cit. quæst. 29. a. 2. in corp. & ad 2. nisi quòd nunc apud Scholasticos abstractè potius, pro ipsâ suppositalitate, seu complemento vltimo substantiæ, quàm concretè pro supposito vsurpari soleat, ut bene etiam notarunt Suarez lib. 3. cap. 4. num. 1. Vasquez disp. 125. & Albertinus tom. 2. de substant. quæst. 11. dub. 1. idque ex vsu etiam ipsius sextæ & septimæ Synodi. Licet & hæc vocula nonnunquam pro natura legatur accepta, apud Rusticum Diaconum contra Acephalos, vt

los, ut notavit Vasquez hic disp. 114. num. 10. sed hoc interpretis est, qui ita vocabulum hypostasis verit, cum eo loco potius substantiam vertere debuillet, ut mox dicitur.

12 Totam hanc controuersiam inter Græcos & Latinos, olim de nominibus personæ & hypostasis agitatam, optime exposuit Gregorius Nazianzenus orat. de laudibus Aθανασii sub finem: *Nam cum essentia, inquit, una, & tres hypostases à nobis* (Græcis) *piè dicentur, quod alterum diuinitatis naturam, alterum personarum trium proprietates declarat, ac simili quidem modo apud Romanos intelligerentur; ceterum ob linguæ illius angustiam, verborumque inopiam, hypostasin ab essentia distinguere non possent; eamque ob causam in illius locum personarum induxissent nomen, ut tres substantias admittere viderentur, quid tandem contigit? Res profecto ridicula, vel potius miseranda. Diuersa fidei speciem præbuit leuis illa, circa vocis sonum, contentio. Hic deinde alii Sabellij errori astupulari visum: alii Arii impietatem amplecti, quod reiectis personis tres hypostases nominarent. &c. Eò tandem res aduersa est, ut periculum esset, ne orbis terrarum fines, una cum syllabis, à se inuicem distraberentur & abrumperentur. Donec tandem magnus Athanasius, ut mox ibidem subiicit, utraque parte leniter & humanè accessit, verborumque sententia diligenter & accuratè perpensa, posteaquam concordēs reperit, nec quantum ad doctrinam quicquam inter se dissidentes, ita negotium transegit; ut nomen ipsum concedens, rebus eos constringeret. Ita Gregorius.*

13 Notandum sextò, quod ad substantiæ voculam attinet, licet ea non olim tantum, sed & nunc quoque subinde bifariam accipitur, ut ex Aristotele lib. 5. Metaph. cap. 8. tex. 15. (vix vocabulum, quod interpretes substantiam vertunt, eodem modo distinguente) notavit S. Thomas hic cit. quæst. 29. art. 2. & colligitur ex Concilio Florentino sess. 19. nimirum primò, pro quidditate seu natura cuiusque rei, quam significat definitio; secundò pro hypostasi, seu ente subsistente, adeoque pro supposito; quo sensu etiam S. Hilarius olim lib. de synodis, asseruit, in Deo non malè dici tres substantias: tamen in hac materia vsu loquendi iam factum est, ut ferè priori tantum significatu accipitur; & sic absolute in diuinis una substantia, seu tres personæ vnus substantia, non autem tres substantiæ dicantur, ut notavit etiam S. Thomas quæst. 30. artic. 1. ad 1. vbi ait; *Nos (Latini) non consueuimus dicere tres substantias; ne intelligerentur tres essentia, propter nominis æquiuocationem: utcumque in definitione personæ superius ex Boetio tradita, incommunicabilis substantia, planè hypostasin significet.* Et quæst. 29. art. 2. ad 2. ait idem S. Thomas: *Quia nomen substantiæ, quod secundum proprietatem significationis respondet hypostasi, (quæ nimirum ex vi nominis, & substantia, & subsistentia verè potest) æquiuocatur apud nos; cum quandoque significet essentiam, quandoque hypostasin, ne possit esse erroris occasio, maluerunt pro hypostasi transferre (saltem communiter) subsistentiam, quam substantiam.*

14 Eodemque sensu iam datum Augustinus lib. 5. de Trinit. cap. 9. ait: *Quia nostra loquendi consuetudo iam obtinuit, ut hoc intelligatur, cum dicimus essentiam, quod intelligitur, cum dicimus, substantiam, non*

audemus dicere, vnâ essentiam, tres substantias. Et lib. 7. cap. 4. *Dicitur est à nostris Græcis, inquit, vnâ essentia, tres substantias, (hypostases) à Latinis vnâ essentia vel substantia, tres personæ: quia sicut iam diximus, non aliter in sermone nostro, id est, Latino, quam substantia solet intelligi.*

15 Notandum septimò, propriam Ecclesiæ vocem, qua contra Arianam hæresin, in professione Sanctissimæ Trinitatis, uti solet, esse vocem *Homousios*, siue *consubstantialis*; qua nihil aliud significatur, quam tres personas in Deitate esse eiusdem substantiæ ac naturæ. Quare etiam post exortam Arianam hæresin, Catholici ab hæreticis hac voce, quasi tætera quadam discernebantur, ut constet ex Concilio & Symbolo Nicæno; proque ea velut pro aris & focis acerrimè dimicabant reiectis illis, quas eius loco obtrudere ex Arianis nonnulli nitentur, vocibus *Heterousios*, aut *Homousios*, hoc est, diuersæ, aut similis substantiæ. Vnde Ambrosius lib. 3. de fid. cap. 7. *Recte, inquit, homousion Patri finem dicimus, quia verbo & personarum distinctio, & natura vnus significatur.*

16 Et tamen infelix Lutherus lib. contra Latomum ait; *Quod si odit anima mea vocem Homousion, & nolim ea uti, non ero hæreticus: quin etiam ibidem, & lib. de concil. seu malitia excæcatus, seu imperitia deceptus, non est veritus dicere: s. Hieronymo quoque eam vocem displicuisse, quod nescio quid veneni latere in syllabis arbitraretur. Quod apertè falsum est. Circa vocem enim hypostasis, ut vidimus, non homousios, hæsitauit Hieronymus cit. epist. 57. ad Damasum; quin potius eodem loco ipsemet Sanctissimam Trinitatem, sine vlla hæsitacione & dubitatione, disertè homousion appellat, ut notat 5. vidimus. Et verò Lutherum locutum esse de verbo Homousios; non Homousios, ut falsò contra Bellarminum scripsit Danæus, apud Andream Eudæmon Ioannem in castigat. lib. 1. cap. 1. ex ipso contextu verborum apertissimum est. Atque hæc de vocibus & terminis quasi generalibus, quibus in explicatione huius mysterii necessariò vtendum est, satis. Sunt quidem adhuc voces aliæ plures, magis particulares, in explicatione huius mysterii vsitate; vt processio, Notio, notionalis proprietates, origo personarum. &c. sed de quibus sigillatim suis locis inferius agendum est.*

DVBIVM II.

An, & qua ratione Trinitatis mysterium à nobis cognosci possit; an etiam naturalitate & euidenter.

S. Thom. 1. p. q. 32. a. 1.

1 Non defuerunt, qui existimarent, Mysterium Trinitatis euidenter, partim etiam vi naturali intellectus in hac vita cognosci posse. In quibus primò Raymundus Lullus, siue vt alii loquuntur, Lullius, docuit, supposito saltem lumine fidei, vel aliqua supernaturali reuelatione de hoc mysterio,

posse